

Cap.5

Mielul biruiește să deschidă cartea

Cuvântul APOI ne introduce o nouă viziune apocaliptică. Este vorba de o nouă doxologie. O doxologie mai înaltă decât cea din cap.5, după cum vom vedea. Doxologia este generată de biruința Mielului de a deschide cartea cu cele 7 peceti. Într-adevăr Cel ce șade pe tron, Împăratul Atotputernic din cap.5 are în mâna dreaptă o carte. De obicei în mâna dreaptă Împăratul ține toiagul de cârmuire. Dar iată că acest Împărat misterios ține în mâna dreaptă, în loc de toiag, o carte cu 7 peceti. Poate că această carte joacă rol de toiag. Poate că Împăratul domnește cu ajutorul acestei cărți. Poate că în ea sunt ascunse tainele guvernării divine. Ce să fie cu această carte? Ea este scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, sugerând că este plină de semnificații, de cunoașterea și revelarea Celui ce șade pe tron. Dar este și închisă cu 7 peceti. Ni se sugerează o revelație minunată dar care este închisă, ascunsă, pecetluită. Cartea este a Celui ce șade pe tron. Deci această carte nu poate fi decât despre Sine și nu poate decât revela tainele Celui PreaÎnalt. Sunt multe interpretări cu privire la această carte. Cea mai pertinentă și cea mai susținută de text mi se pare a fi aceea că ea reprezintă planul lui Dumnezeu cu umanitatea. Acel plan tainic alcătuit în Sine Însuși și despre care ne vorbește Pavel în Efeseni cap.1. Într-adevăr, în Apocalipsa 5 descoperim două lucruri în centrul acestei cărți: Mielul înjughiat și răscumpărarea oamenilor de pe pământ. Iar în capitolele următoare, când se deschide cartea se revelează planul lui Dumnezeu cu umanitatea.

Dar care să fie oare momentul din istoria veșniciei a evenimentelor din cap.5? După cum vom vedea nu este vorba de un moment ci de mai multe momente care încep de dinainte de creație, trec pe la înviere și se perindă până la finalul glorios al acestui plan. Într-adevăr strigătul îngerului puternic din v.2 pare a fi înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu are un plan minunat, o taină de descoperit. Dar este nevoie de cineva vrednic să deschidă cartea și să îi rupă pecetele. Și în ce constă această vrednicie? Acest cineva trebuie să facă parte din plan, trebuie să joace rolul principal din acest plan. După cum vom vedea planul are ca actor principal pe Mesia, un Salvator. Fără acest rol piesa nu poate fi jucată. E absurd să pui în scenă o piesă în care să lipsească actorul principal. Cel ce poate juca rolul principal devine vrednic să deschidă cartea! Lucrurile trebuie stabilite de la început, înainte ca piesa să fie pusă în scenă. Trebuie găsit actorul principal. Și Dumnezeu Tatăl pare să facă o invitație cerului întreg. Este o chemare adresată tuturor făpturilor cerești. Cine este vrednic să deschidă cartea? Dumnezeu pare să nu aibă un actor prestabilit. Oricine poate încerca. Și ne-am aștepta ca dintre toți îngerii lui Dumnezeu să se găsească un înger puternic care să joace rolul lui Mesia. Dar surpriză! Nimeni nu s-a găsit care să POATĂ deschidă cartea sau care să fie vrednic să deschidă cartea. Deci se căuta o anumită PUTERE sau VREDNICIE. Invitația era pentru toți. Dar nu oricine putea fi actorul principal. Trebuia să fie cineva foarte puternic. Și desigur trebuia să fie cineva care SĂ VREA să joace acest rol. De ce face Dumnezeu chemarea din cap.2? Se vede clar dorința lui Dumnezeu de a Se

revela fapturilor Sale prin această carte, de a implica faptele mâinilor Sale în acțiunea cărții. Nu știa Dumnezeu că nimeni nu se va găsi vrednic? Ba da. Totuși El face chemarea. Însăși chemarea pare că face parte din piesă. Și ea e făcută cu scopul de a atrage atenția tuturor fapturilor Sale cu privire la această carte, la acest plan misterios. A fost făcută chemarea după sau înainte de căderea lui Lucifer? Este cartea un răspuns la căderea lui Lucifer? Iată întrebări grele la care nu ne grăbim să răspundem.

Și nu s-a găsit nimeni vrednic să deschidă cartea. Și este grav lucrul acesta? Se pare că este foarte grav căci Ioan plânge MULT pentru că nu s- găsit nimeni să poată deschide cartea. De ce a plâns Ioan? A înțeles oare Ioan că în joc era propria sa existență? Căci dacă nu se deschidea cartea, nici Ioan nu mai avea să intre în ființă. Sau a înțeles Ioan că miza era cunoașterea tainei Celui PreaÎnalt? Și că astfel tot cerul avea să rămână văduvit de cunoașterea adâncului inimii Celui ce șade pe tron? Și când rațiunea existenței cerești e cunoașterea Celui PreaÎnalt, pecetluirea adâncului inimii Acestuia este un real motiv de întristare. Sau a înțeles Ioan că această carte era răspunsul Domnului la răzvrătirea lui Lucifer și la contestarea autorității divine de către acesta, și astfel era în joc însăși onoarea Numelui lui Dumnezeu? Cert este că Ioan plânge mult și că acest plâns seamănă cu plânsul Mariei de la mormântul Mântuitorului. Și la fel cum plânsul Mariei este curmat de vestea învierii, plânsul lui Ioan este curmat de vestea biruinței.

Aici este un mare paradox. După cum vom vedea în cap.6 când se deschide cartea intră în ființă toată tragedia umană cu toate păcatele, nedreptățile și suferințele oamenilor. Desigur ne-am aștepta la altceva. Cum anume slujește toată tragedia umană la revelarea tainei inimii Celui PreaÎnalt? De ce atâta trudă să se deschidă această carte a suferinței și întinericului? În prima fază totul pare de neînțeles. Totul pare un imens faliment: un faliment cu omenirea, un faliment cu poporul Israel și nu în ultimul rând un faliment cu Biserica. Și totuși de ce atâta dorință să se deschidă cartea cu 7 peceți? De ce atâta plâns?

Vestea este adusă de unul dintre bătrâni. Nu de una dintre faptele vii ci de unul dintre bătrâni. Bătrânii par a fi mai aproape de drama lui Ioan, de a înțelege mai bine plânsul omului. Iată un alt posibil argument cu privire la umanitatea bătrânilor. Bătrânul deci aducea vestea bună. Cineva a BIRUIT ca să deschidă cartea. Și acest Cineva este Leul, din seminția lui Iuda, rădăcina lui David. Este vorba despre cineva foarte PUTERNIC, căci este revelat ca un Leu. Este vorba de un OM căci este din seminția lui Iuda. Și este vorba de o Persoană divină căci este Rădăcina lui David: cineva care este din David dar care-l și precede pe David și din care David se trage. Ca să deschidă cartea era nevoie de o BIRUINȚĂ. Termenul nu este nou căci primele 3 capitole sunt pline de promisiunile adresate celui ce va BIRUI. Și ultima promisiune ne vorbește despre modul în care Fiul Însuși a Biruit! Iată că în cap.5 ni se descoperă biruința Fiului, cum a biruit Fiul pentru a putea să șadă pe scaunul de domnie al Domnului! Și Ioan este curios să vadă acest Leu biruitor. Trecerea de la versetul 5 la versetul 6 pare a fi inima și cheia acestui capitol. Într-adevăr Ioan căută cu privirile un Leu și vede în mijloc, între scaunul de domnie și cele 4 fapte vii și între bătrâni un MIEL care părea înjughiat. Ne aducem imediat aminte că prima faptură era un

LEU dar a doua era un vițel. Suntem șocați de acest paradox. Leul din Iuda este de fapt un MIEL. El șade în picioare căci este biruitor. Are 7 coarne căci nu este un Miel obișnuit. Are 7 ochi, căci are o capacitate de cunoaștere excepțională. El a putut pătrunde taina cărții înainte să o împlinească. Și cei 7 ochi sunt cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu. El are o capacitate de cunoaștere ca cea a lui Dumnezeu Însuși! Duhurile lui Dumnezeu sunt și în El! El este Fiul, El este una cu Tatăl, El face parte din Sfânta Treime! Iată că doar Cineva din sânul Dumnezeirii, doar Cineva necreat a putut fi vrednic să deschidă cartea cu cele 7 peceti. Și puterea Sa excepțională stă în capacitatea de a fi Miel, de a accepta înjunghierea, de a Se jertfi pe Sine, de a lua asupra Lui spre soluționare toată tragedia umană! Iată că Însuși Dumnezeu în Persoana Fiului SUFERĂ, Se lasă înjughiat. Și înjughierea nu este o glumă, căci Mielul trebuie să se facă păcat, să primească asupra Lui toată judecata și arderea divină, pentru ca oamenii să poată fi răscumparați. Iată ceva nou! Iată o iubire pe care cerul nu o cunoștea. Să iubești așa de mult lumea încât să dai chiar pe Fiul Tău, pe unicul Tău Fiu, pentru răscumpărare ei! Începem să întrezărim de ce cartea aduce o revelație cu totul nouă despre Dumnezeu. Începem să înțelegem de ce aici se ascund taina inimii lui Dumnezeu și adâncurile înțelepciunii Sale! Într-adevăr, cine ar fi crezut că Dumnezeu este capabil de o așa iubire? Junghierea Mielului este în centrul cărții. Într-adevăr doxologiile ce urmează sunt adresate Mielului CARE A FOST ÎNUJHGIAT (vezi v.9 și v.12). Modul prin care Mielul biruiește este surprinzător! El biruiește prin a Se lăsa înjughiat! Toată puterea iubirii lui Dumnezeu de răscumpărare și restaurare își trage sursa din jertfirea Mielului. Modul de biruință al Mielului este relevant pentru cele 7 Biserici, căci ele trebuie să biruiască DUPĂ MODELUL Mielului! Toată biruința Mielului, toată gloria, toată răscumpărare vin PRIN înjunghierea Mielului. Aceasta este CALEA pe care a tras-o Mielul. Și este singura CALE. O cale ciudată dar singura. Bisericile Apocalipsei se confruntau cu prigoana, cu suferința, cu nedreptatea. Biruința Mielului prin înjunghiere vine ca o minunată resursă.

De ce este aceasta singura cale? De ce dacă Mielul a fost înjughiat trebuie și urmașii Lui să pășească pe aceeași cale? Dumnezeu nu a dorit doar să răscumpere pe oameni ci să și facă din cei răscumparați o preoție împărătească pentru veșnicie. Și pentru aceasta ei trebuiau să fie după chipul și asemănarea Mielului! Și Domnul a dorit să le dea slava Mielului ca și ei să șadă pe împreună cu Mielul ca Mireasă pe scaunul Său de domnie! Și aceste lucruri erau posibile doar dacă ei pășeau pe calea slavei pe care a pășit Mielul Însuși! Această perspectivă ameitoare ne schimbă total perspectiva asupra vieții. Biserica din Laodicea trăia după zicala: Ferice de cei cărora le merge bine căci a lor este Împărăția! Dar cei din Laodicea aveau să afle că zicala lor însemna de fapt: Ferice de cei cărora le merge bine căci a lor este Împărăția lumii acesteia! Cât despre ucenicii autentici ai crucii, ei au alte fericiri: Ferice de cei ce plâng căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei prigonți căci mare este ÎN CERURI răsplata lor! Este normal să ne dorim să o ducem bine în această lume. Totuși după ce privim la biruința Mielului nu ne mai permitem acest lux. Deodată devenim străini și călători pe pământ. Deodată inima se alipește de altă Împărăție, de Împărăția nevăzută, de Împărăția viitoare. Maturitatea se naște prin priceperea căii crucii. Maturitatea apare când mintea întrezărește cât de mare este gloria la care Dumnezeu ne cheamă și faptul că crucea este SINGURA cale către această glorie. Mântuitorul ne-a spus

mai dinainte să nu ne facem vise prea mari cu privire la destinul nostru în această lume. Căci vom fi prigonii și că în lume vom avea multe necazuri, căci trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi... Mântuitorul este El Însuși un om al durerii și obișnuit cu suferința și întreaga Sa viață este una de luptă cu ispitirile și hăituielile celui rău (vezi Evrei 5a), iar în finalul Său pământesc se găsește a fi atârnat pe nedrept pe o cruce. Dacă aceste lucruri s-au întâmplat Mielului, oare ce așteptări să avem noi de la viața aceasta? Una din minciunile Laodiceii era că poți să fii creștin și să îți iei și partea în lumea aceasta. Dar aceasta este o contradicție fundamentală în termeni. A fi creștin înseamnă a păși pe calea crucii, a fi străin și călător, a fi prigonit și hăituit în lume. Lumea este teritoriul vrăjmașului, este locul unde cei sfinți sunt încercați și curățiți. Creștinul nu poate să-și găsească locul în această lume. Ba chiar el este nefericit în această lume. Mulți necreștini sunt mai fericiți ca el în această lume. Creștinul este dezamăgit și hăituit de lumea decăzută. În schimb este fericit în nădejde. Pavel de asemenea ne spune despre viața lui că Duhul îl înștiințează mereu că va avea parte de lanțuri și necazuri. Și lui Timotei îi explică că oricine vrea să trăiască cu evlavie în Hristos va fi prigonit. E de ajuns doar să îți propui să trăiești cu evlavie căci războiul deja a început! Nu vreau să tragem concluzia pesimistă că cel credincios are parte doar de necazuri. Balanța este echilibrată de promisiunile divine: Domnul Însuși va fi cu noi în necaz, vom primi însutit, cel ce are parte de suferință are parte și de mângâieri, încercările sunt limitate și cântărite de Dumnezeu, încercările alternează cu perioade de pace și liniște, Dumnezeu ne poate da și binecuvântări pământești... Cu toate acestea pâinea cea de toate zilele a celui ce vrea să calce pe urmele biruinței Mielului este necazul, încercarea, crucea, înjunghierea. Să ai curajul să NU mai visezi la o viață fără probleme, iată un mare act de credință și maturitate. Să accepți cu demnitate și bucurie calea crucii, iată marea biruință! Și la aceasta am fost chemați căci și Hristos a suferit pentru noi și ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui. Cartea cu 7 peceti este plină de suferință și nedreptate. Dar Dumnezeu Și-a asumat acest lucru. Și toată suferința și nedreptatea istoriei umane nu L-au făcut să dea înapoi. El a vrut că planul Său cu umanitatea să se desfășoare. Și tocmai această suferință nedreaptă este unealta prin care cei credincioși sunt înălțați către scaunul de domnie al Mielului. Doar cei ce acceptă să fie miei de jertfă vor șede împreună cu Hristos pe scaunul Său de domnie.

Și ce înseamnă să domnești în viață împreună cu Hristos? Să ai o stare emoțională euforică permanentă, să nu simți suferința, să îți meargă toate lucrurile bine și să fii extrem de fericit în această lume? Sau să fii copleșit de suferință și necaz, să nu simți mare lucru, și totuși să alegi să crezi în planul Său minunat și să lauzi înțelepciunea Sa revelată la cruce?! Iar cel ce nu prinde o prigoană fizică cu siguranță că va fi hărțuit de cel rău prin tot felul de încercări. Războiul spiritual este real. Prigoana spirituală este reală. Cel rău este menționat atât de des în scrisorile adresate celor 7 Biserici. Biserica nu e în concediu pe pământ ci în război, și într-un război pe viață și pe moarte. Este interesantă perspectiva lui Petru: *Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu suferă întristare și suferă pe nedrept.* Nu doar prigoana fizică ci și cea spirituală este plină de nedreptăți. Dar este un lucru plăcut dacă cineva suferă pe nedrept. Ce anume este plăcut? Și Hristos a suferit pe nedrept pentru a birui. Suferința pe nedrept seamănă cu cea a Mielului. De aceea este plăcută!

Mielul vine și ia cartea din mâna dreaptă a Celui ce șade pe scaunul de domnie. Când are loc acest lucru? Aici cred că se suprapun două imagini. Prima este înainte de întemeierea lumii și marchează momentul în care Fiul acceptă să fie Hristos, să joace rolul principal din piesă. Al doilea moment cred că este la înviere când Fiul primește de drept slava de Mântuitor, de Împărat și Mare Preot! Nu e de mirare că în viziunea cerească cele două momente se suprapun. Gestul Mielului de a lua cartea este urmat de 3 doxologii. Desigur vom compara doxologia din cap.5 cu cea din cap.4. O idee fundamentală este că doxologia din cap.5 (DUPĂ ce Mielul ia cartea!) este superioară doxologiei din cap.4 (ÎNAINTE ca Mielul să ia cartea!). Într-adevăr în cap.4 cele 4 făpturi văd MAI BINE ca cei 24 de bătrâni, conduc închinarea, laudă sfințenia divină și declanșează închinarea bătrânilor care laudă atributul de a toate Creator. Dar acum cele 4 făpturi vii ÎMPREUNĂ cu cei 24 de bătrâni cântă aceeași cântare nouă dedicată Mielului. Ei văd cu aceeași claritate slava Domnului revelată în Miel și cântă o cântare NOUĂ, sugerându-se astfel o cunoaștere superioară celei din cap.5. Închinarea din cap.4 e adresată Tatălui. Cea din cap.5 Fiului. Este vorba cu certitudine de un salt în cunoaștere, fapt ce face posibil un salt în închinare. Prin Miel, Dumnezeu Își revelează cu maximă claritate esența caracterului Său, adâncul inimii, taina ființei Sale! Vrednicia Mielului derivă din înjunghierea Sa și din faptul că a răscumpărat de pe pământ oameni din orice neam. Planul Său cu umanitatea nu este fără rod. Mirele nu rămâne fără Mireasă. Iată că o mulțime de oameni este răscumpărată. Și nu oricum. Ei sunt o preoție împărătească și ei vor împărăți pe pământ. Această răscumpărare miraculoasă oferă sens și glorie planului divin. Răscumpărarea lor legitimează judecarea celorlalți. Pe de altă parte ea este la o glorie mult mai înaltă decât a primului Adam și chiar decât a făpturilor vii. Căci cei care vor domni pe pământ o vor face ca Mireasă și de pe scaunul de domnie al Mielului. Acest har fantastic de a răsplăti pe cei răzvrățiți dar iertați cu o glorie mai mare decât a oricăror alte ființe create face să strălucească într-un mod unic slava divină, iubirea divină, înțelepciunea divină. Din această perspectivă a MERITAT ca Mielul să se trudească atât pentru a deschide cartea! E interesant că bătrânii (din greacă se pare că doar ei și nu și făpturile vii) au alăute (arfe) și potire cu aur pline de rugăciunile sfinților. Ce caută aici rugăciunile sfinților? Ce rol au ei în închinarea bătrânilor? În rugăciunile sfinților se oglindește credința lor și lauda lor în ciuda nedreptăților și suferinței. Or acest lucru nu face decât să reflecte gloria divină care declanșează închinarea bătrânilor. Dumnezeu Își revelează slava nu doar în Miel ci și în urmașii Mielului. Atunci când cad în închinare bătrânii nu privesc doar la Miel ci și la rugăciunile celor care și-au pus speranța în Miel!

A doua doxologie. Închinarea din cap.4 se limitează la bătrâni și la făpturile vii dar închinarea din cap. 5 cuprinde întregul cer. Toate făpturile cerești aduc slavă Mielului care a fost înjunghiat. Motivul închinării este același cu cel din doxologia bătrânilor și făpturilor vii. Par a nu fi diferențe de revelație. Toți văd cu claritate slava Domnului strălucind în lucrarea tainică a Mielului. Apare și o diferență însă. Bătrânii și făpturile vii laudă vrednicia Mielului de a deschide carte. Făpturile cerești pur și simplu îi dau slavă Mielului. Și pur și simplu parcă doxologia nu se mai încheie, parcă nu mai găsesc cuvinte pentru a dărui slavă Mielului. Sunt folosiți 7 termeni pentru a descrie slava primită de Miel. Practic Mielul primește o glorie divină,

slava de care doar Dumnezeu se poate bucura. Deducem că Mielul Însuși este o Persoană divină care nu poate fi altcineva decât Fiul lui Dumnezeu. Cei 7 termeni din doxologie par a spune: TOATĂ slava se cuvine Mielului, și DOAR Mielului. Atât de mare a fost înjunghierea Sa, atât de mare a fost jertfirea Sa pe cruce, încât singura răsplată echitabilă nu poate fi decât însăși gloria lui Dumnezeu, gloria de care se poate bucura doar Dumnezeu Însuși!

A treia doxologia. Închinarea cuprinde ÎNTREAGA creație, tot ce este creat în ceruri, pe pământ și sub pământ. Pare a fi vorba despre o închinare TOTALĂ, despre închinarea de la finalul istoriei când orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu că Hristos este Domnul! Și aici sunt incluși nu doar îngerii, nu doar oamenii răscumpărați ci și vrăjmașii lui Dumnezeu: oamenii și demonii din iad (de sub pământ!). Iată că în lumina gloriei revelate în Miel chiar vrăjmașii de moarte ai Domnului vor îngenunchea și vor recunoaște vrednicia lui Dumnezeu de a governa, de a stăpâni. Într-adevăr această doxologie cuprinde 4 termeni. Primii trei se regăsesc și în doxologia a doua. Dar ultimul termen, STĂPÂNIREA se regăsește doar aici. Iată ce biruință imensă! Cei care au contestat stăpânirea Celui Preaînalt, în frunte cu diavolul însuși, se vor smeri și vor recunoaște de bunăvoie dreptul unic al lui Dumnezeu de a stăpâni. Dumnezeu a fost acuzat poate de tiranie, de nedreptate, de egocentrism. Dar în Miel găsim un Dumnezeu care Se jertfește pentru vrăjmașii Săi și care apoi îi pune pe cei răscumpărați să șadă pe scaunul de domnie al Domnului la care a râvnit cel rău. Iată că se poate șede pe acel scaun, dar nu oricum. Doar în termenii divini. Și cei care șed pe scaunul de domnie nu fac decât să-și arunce cununile și să recunoască că doar Dumnezeu e vrednic de slavă și că El nu-Și împarte gloria cu nimeni. Căci așa este drept, așa este adevărat, așa se cuvine! Ce mai are specific a treia doxologie este că acum închinarea este adresată simultan lui Dumnezeu și Mielului, Tatălui și Fiului. Mielul nu fură din gloria lui Dumnezeu ci dimpotrivă face să sporească slava adusă Acestuia!

În mod cert închinarea din cap.5 este superioară celei din cap.4. Saltul în cunoaștere a generat saltul în închinare. Și saltul în cunoaștere a fost posibil deoarece Mielul înjunghiat a biruit să deschidă cartea cu cele 7 peceti. Viața veșnică înseamnă cunoașterea Celui Preaînalt. Cunoașterea este posibilă dacă Dumnezeu Se revelează. Și iată că Și-a revelat cele mai adânci taine ale Sale în cartea cu cele 7 peceti. Slavă Domnului că s-a găsit Cineva vrednic să o deschidă! Fiecare secțiune din Apocalipsa ne prezintă o perspectivă asupra planului divin cu oamenii. Fiecare perspectivă culminează cu acel final glorios. Și cu cât ne cufundăm în carte cu atât perspectiva este mai restrânsă din punct de vedere temporal și cu atât mai orientată spre final. Secțiunea din cap.4-5 ne prezintă prima astfel de perspectivă și fiind prima este și cea mai largă! Ea ne prezintă planul divin din perspectiva eternității, de dinainte de întemeierea lumii și până la doxologia finală. Ea trasează harta mare a planului divin. În centru găsim pe Mielul înjunghiat, actorul principal al piesei. Următoarele secțiuni vor veni cu detalii despre diferite părți al cărții și vor introduce teme noi. Tema principală însă din cap.4-5 este biruința Mielului de a șede pe scaunul de domnie al Domnului și este continuarea v.21 din cap.3. La rândul ei secțiunea 4-5 anticipează tema centrală a următoarei secțiuni. Într-adevăr cartea cu cele 7 peceti

a rămas nedeschisă. Ce conține această carte? Ce se va întâmpla când Mielul va deschide cartea? Or tocmai la aceste întrebări răspunde următoarea secțiune.

Ce relevanță au doxologiile din cap.5 pentru cele 7 Biserici? În primul rând le reamintește că Biserica trebuie să aibă o viață de închinare permanentă față de Dumnezeu. Prin tot ce face și în orice clipă trebuie să aducă glorie lui Dumnezeu. Biserica este o împărăție de preoți. Or preoții se închină permanent lui Dumnezeu. Biserica trebuie să fie oglindirea cerului pe pământ! Or cerul se află într-o doxologie neîntreruptă! Nu trebuie să fie la fel și Biserica? Și acest lucru este cerut Bisericii chiar dacă ea se află în suferință. E ușor să cânti laude Domnului când tot îți merge bine. Dar să faci acest lucru când tot îți merge rău este cu totul altă poveste. Cerul laudă biruința Mielului. Dar Biserica este rodul direct al jertfirii Mielului. Cu atât mai mult ar trebui ca ea să laude mereu Numele Domnului! Nu este loc pentru cântire și nemulțumire. Chiar dacă este multă suferință, nu este loc decât pentru închinare. Și aici avem biruința supremă. Aceasta înseamnă să domnești în viață împreună cu Hristos! Să ai în același timp o viață de suferință și de închinare!

În al doilea rând aceste doxologii amintesc că doar Dumnezeu este vrednic de laudă. E un motiv de smerenie pentru Smirna și Filadelfia, Bisericile care sunt laudate ca fiind credincioase. Dar e un motiv de statornicie pentru toate Bisericile. Căci într-un imperiu plin de închinare la idoli și de glorificare a împăratului, cap.4-5 înalță adevărul că doar Dumnezeu e vrednic de laudă. Astfel toate Bisericile sunt întărite să respingă idolatria și cultul împăratului și să dea slavă doar Tatălui prin Domnul Isus Hristos!

În al treilea rând se anunță finalul glorios al istoriei. Biserica e acum prigonită. Dar atunci va fi înălțată și va ședea pe scaunul de domnie ca Mireasă conducând închinarea întregului cer. Ce mângâiere, ce încurajare pentru Biserica acum aflată în suferință! Și tot la final toți vrăjmașii Domnului și ai Bisericii vor fi smeriți și vor recunoaște vrednicia lui Isus Hristos! Iată ce reglare de conturi între Biserică și cei care o contestă!